

[Krag.]

udbetale — hvis den højtærede Socialministers Beregninger holder Stik — i de 7 Maaneder indtil 1. Maj til Understøttelser og Kontingenter til arbejdsløse et samlet Beløb af 12 Mill. Kr. (*Socialministeren* [Steincke]: 11¹/₄!). Ja, 11¹/₄ plus den ¹/₂ Mill. Kr., som Kontingent-Støtten er beregnet til, ikke sandt Hr. Minister? Skal vi ikke sige ca. 12 Mill. Kr.? (*Socialministeren* [Steincke]: Jo.). Det er altsaa det, det koster, forudsat at Beregningerne holder Stik, men jeg føler mig temmelig overbevist om, at de *ikke* vil holde Stik, det vil utvivlsomt blive væsentligt mere. Og lad os saa se, hvad Hjælpekasseforbruget bliver i den Vinter, vi gaar i Møde! Naar vi saa lægger disse to Tal sammen, faar vi et Beløb, som er Udtryk for, hvad dette Forlig koster, og saa faar vi Grundlaget for en Bedømmelse af, om Forliget har været disse Penge værd.

Fra vor Side har vi fastholdt den Betragtning, som har ligget til Grund for vor Stilling i denne Sag, saa længe den overhovedet har præsenteret sig for Rigsdagen. Betragtningen er denne: en midlertidig Lovordning er kun mulig, hvis den bygger Bro over til den forsikringsmæssige Basis for den Særhjælp, som skal ydes til de arbejdsløse, der er uden vedtægtsmæssig Hjælp. Og jeg tror, at det konservative Folkeparti vilde have gjort særdeles klogt i at være blevet staaende paa dette Standpunkt, for det er et sundt, et godt, et solidt og et bærekraftigt Standpunkt, et Standpunkt, som Befolkningen vil forstaa. Og det er endvidere det Standpunkt, som det konservative Folkeparti selv indtog i den Betænkning, som den 29. Januar afgaves til Sagens anden Behandling her i Tinget. Betragtningen fik her følgende Udtryk — jeg vil gerne tillade mig at oplæse et kort Citat —:

„Mindretallets Parti har fremhævet, at dets Medvirken ikke kunde forventes til Gennemførelse af en Tilskudspolitik, som gik paa tværs af den almindelige økonomiske Politik, der bør føres her i Landet.“

En saadan Tilskudspolitik kunde det konservative Folkeparti for 9 Maaneder siden ikke være med til at føre.

„Mindretallet kan ikke se rettere, end at Gennemførelse af det her forelagte Lovforslag vil betyde, at det Forsikrings-Princip, paa hvilket al vor Arbejdsløshedslovgivning hviler, paa betænkelig Maade undergraves, og at der ikke gennem Forslaget skabes saadanne

Kontrolforanstaltninger, som yder tilstrækkelig Sikkerhed.“

Altsaa, for 9 Maaneder siden gik det paa tværs af den almindelige økonomiske Politik og vilde undergrave det Forsikrings-Princip, paa hvilket al vor Arbejdsløshedslovgivning hviler. Jeg skal komme tilbage til disse Bemærkninger om et Øjeblik.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel tillod sig at afbryde mig med, at nu var Forholdene helt anderledes. Ja, jeg gad vide, om der økonomisk har udviklet sig Forhold, som gør det rimeligere at anvende et Beløb paa 12 Mill. Kr. i Aar til Udbetaling af Arbejdsløshedsunderstøttelse til Personer, som ikke har Adgang til Arbejdsløshedskasserne, end det var at anvende 5 Mill. Kr. til det samme i Januar Maaned. (*Fraenkel*: Ja, ja, i høj Grad). Det ærede Medlem siger: Ja, og jeg forstaaer det saa godt, thi det ærede Medlem har jo kastet Terningerne, han er gaaet over Rubicon, han møder frem som Centrum i Fylkingen. Nu vil jeg nok spørge det ærede Medlem og det Parti, han tilhører: Hvad har man vundet ved at afsværge denne, jeg maa nok kalde det gamle Vildfarelse, som det er i Radikal-Socialismens Øjne? Jeg kan ikke se, man har vundet noget som helst — intet, absolut intet, hverken for Partiet eller for Folket eller for de nødstedte indenfor Erhvervslevet. Man har skænket Regeringen det Arbejdsløshedsforslag, som den krævede, man har skænket den den Understøttelseslovgivning til Landbruget, som Regeringen og Regeringspartierne absolut vilde velgøre dette med, men som dette ikke paa nogen Maade har haft Bud efter. Man har skænket Regeringen dette Understøttelsesforslag, som er uden nogen som helst Betydning for Tilvebringelsen af Ændring i de Kriseaarsager, som tynger Landbruget i Knæ, uden nogen som helst Betydning for Tilvebringelse af Ændringer deri, og som for de allerfleste Personer, som faar denne Hjælp — en Hjælp, der jo for det store Flertal i Virkeligheden drejer sig om nogle faa Kroner —, kun er en Nødskilling, der meget hurtigt fortæres og derefter lader den vedkommende lige nødstedt. Jeg ved for øvrigt ikke, om man med Hensyn til Understøttelsen til Landbruget har en sikrere Beregning at bygge paa end den, man har med Hensyn til Understøttelsen til de arbejdsløse. Er man nu ogsaa ganske sikker paa, at man kan udrede 2 pCt. af den Gæld, som den vedkommende maatte have, efter at Formuen er fradraget, og saa dog blive indenfor de